

Til § 3.

Bestemmelsen træder i stedet for § 1, stk. 5 og 6, i den gældende lov.

Forslagets 1. stykke giver hjemmel for fastsættelse af regler for udøvelse af virksomhed som tandlæge her i landet i overensstemmelse med bestemmelserne dels i overenskomst om fælles nordisk arbejdsmarked for tandlæger, dels i direktiver, der måtte blive vedtaget af De europæiske Fællesskaber om tandlæger. Reglerne vedrører alene personer, der omfattes af overenskomsten eller direktiverne. For så vidt angår de nordiske tandlæger, indebærer bestemmelsen ingen realitetsændring i forhold til gældende praksis, der administreres i henhold til indenrigsministeriets cirkulære af 11. juni 1970 om adgang for personer med udenlandsk tandlægeeksamen til at udøve tandlægevirksomhed i Danmark (med tilhørende vejledning). Der er således blot tale om en sproglig revision samtidig med, at der tages højde for en eventuel vedtagelse i De europæiske Fællesskaber af direktiver om tandlæger.

Forslagets 2. stykke erstatter § 1, stk. 6, i den gældende lov og omfatter de personer med udenlandsk tandlægeuddannelse, som ikke omfattes af forslagets 1. stykke. Det er ikke hensigten at ændre gældende praksis, der administreres i henhold til ovennævnte cirkulære af 11. juni 1970. Autorisation i medfør af forslagets stk. 2 kan derfor almindeligvis kun forventes meddelt til virksomhed hos en bestemt tandlæge eller til virksomhed i en nærmere angiven stilling i den offentlige børnetandpleje. I overensstemmelse med praksis gives der mulighed for at fastsætte begrænsninger i det virksomhedsområde, som autorisation meddelt efter denne bestemmelse omfatter. Begrænsninger i autorisationen vil især være aktuel for så vidt angår adgangen til at administrere generel analgesi (fuld smertefrihed uden bevidsthedstab), idet visse udenlandske tandlægeuddannelser ikke indebærer uddannelse heri i samme omfang som i Danmark. Ifølge ovennævnte cirkulære med tilhørende vejledning meddeles tilladelse til midlertidig udøvelse af tandlægevirksomhed her i landet som regel højst for et samlet tidsrum af 2 år. I sager, hvor sundhedsstyrelsen foretager en konkret vurdering, træffer styrelsen sin afgørelse efter indstilling fra tandlægehøjskolerne.

Til § 4.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 2 og lægelovens § 4, stk. 3.

Til § 5.

Bestemmelsen, der er ny, har til hensigt at skabe

hjemmel for en offentlig anerkendelse af tandlægelige specialer.

I dag findes en videreuddannelse i ortodonti (tandregulering), der er tilrettelagt af Dansk Tandlægeforening. Uddannelsen afsluttes med en tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i ortodonti. Tilladelsen meddeles af foreningen.

Baggrunden for denne ordning er en erkendelse af, at uddannelsen på tandlægehøjskolerne ikke bibringer de studerende tilstrækkelig viden og kunnen til, at de selvstændigt kan påtage sig alle ortodontiske opgaver.

Herudover er for tiden overvejelser i gang om oprettelse af et nyt speciale (hospitalsodontologi), hvor tilsvarende uddannelsesmæssige forhold gør sig gældende.

I tilfælde af, at disse overvejelser fører til et ønske om, at tandlæger i videre omfang skal kunne betegne sig som specialtandlæger, og derved oplyser befolkningen om en særlig uddannelse og kunnen hos den pågældende tandlæge, findes det at måtte være en offentlig opgave at sikre, at disse uddannelser har den nødvendige kvalitet, således som det også er tilfældet for speciallægeuddannelserne.

Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at skabe den nødvendige hjemmel herfor.

Det er hensigten til sin tid at etablere en ordning, der i store træk svarer til speciallægeordningen: Indenrigsministeriet afgør, inden for hvilke grene af odontologien (tandlægevidenskabens), tandlæger kan opnå tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge og fastsætter i hovedtrækkene, på hvilke vilkår sådan ret kan opnås. Sundhedsstyrelsen meddeler tilladelserne, der vil være betinget af autorisation som tandlæge samt gennemgået yderligere teoretisk og klinisk uddannelse. Der oprettes et specialistnævn med funktioner, der i store træk svarer til de funktioner, som det i lægeloven omtalte specialistnævn har.

Den nævnte tilladelse indebærer alene beskyttelse af betegnelsen specialtandlæge i den pågældende gren af odontologien, og tandlæger uden denne tilladelse kan derfor også udøve virksomhed inden for det pågældende område.

Såfremt et odontologisk speciale må antages at indebære uddannelsesmæssige eller andre tilsvarende problemer i relation til et eller flere anerkendte lægelige specialer, må spørgsmålet forhandles mellem det ovenfor nævnte tandlægelige specialistnævn og det i lægelovens § 4 omhandlede lægelige specialistnævn, jfr. også bemærkningerne til § 10 om supplerende uddannelse af tandlæger.